

Sygn. akt XI Ka 1257/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Katarzyna Żmigrodzka

Sędziowie: SO Sławomir Kaczor

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech – spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015r.

sprawy D. K.

oskarżonego z art. 86 § 4 kks i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 11 września 2014r. sygn. akt VII K 403/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu to, iż naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie (...) (dwa tysiące trzysta siedemnaście) złotych a z kwalifikacji prawnej art. 54 § 3 kks;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 1257/14

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 15 marca 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2014 r. przy użyciu tej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, przekraczając drogowe przejście graniczne w S. wprowadził na obszar Unii Europejskiej, bez zgłoszenia celnego towar w postaci 590 paczek papierosów, bez polskich znaków skarbowych akcyzy, przez co nastąpiło narażenie budżetu Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w kwocie 383,00 zł oraz narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie(...)zł oraz należnego podatku akcyzowego w kwocie 9028,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 86 § 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 11 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i na

podstawie art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny określając liczbę stawek na 100 (sto), ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) zł; na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s. orzekł przepadek 590 paczek papierosów różnych marek znajdujących się na przechowaniu w magazynie depozytowo-likwidacyjnym (...) w B., zarządzając na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. ich zniszczenie; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony. Z treści wniesionego osobiście przez oskarżonego środka odwoławczego wynika, iż kwestionuje on orzeczenie Sądu Rejonowego w części dotyczącej orzeczenia o karze, a domaga się obniżenia kary grzywny do kwoty 5500 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Chociaż Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę niniejszą nie uniknął nieprawidłowości, o czym będzie mowa poniżej, to jednak w żadnej mierze wniesiona apelacja nie podlegała uwzględnieniu.

Wobec tego, że wniesiony środek odwoławczy skierowany jest tylko przeciwko rozstrzygnięciu o karze, to kwestia wymiaru kary zostanie omówiona w końcowej części uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i nie jest kwestionowana w postępowaniu odwoławczym. Wyrok znajduje pełne oparcie w całokształcie zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, spełnia wymogi art. 424 k.p.k., zatem pozwala na jego odwoławczą kontrolę.

W zakresie przypisanego czynu Sąd Rejonowy uznał oskarżonego D. K. za winnego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 kks w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 kk.

Niewątpliwym jest, iż działanie oskarżonego polegało na wprowadzeniu na obszar Unii Europejskiej, bez zgłoszenia celnego, towaru w postaci wyrobów tytoniowych bez polskich znaków skarbowych akcyzy, przez co nastąpiło narażenie budżetu Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w kwocie 383 złote oraz narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie należnego podatku akcyzowego w kwocie 9028 złotych.

Sąd odwoławczy nie podziela natomiast zapatrywań Sądu Rejonowego w zakresie ujęcia w opisie czynu uszczuplenia w podatku VAT, a tym samym zasadności powołania w kwalifikacji prawnej czynu przepisu art. 54 § 3 k.k.s., co skutkowało dokonaniem stosownych zmian.

Odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 54 § 3 k.k.s. podlega tylko podatnik - a więc osoba prowadząca legalną działalność podlegającą opodatkowaniu. Przepis ten nie ma natomiast zastosowania do czynności sprzecznych z prawem, nawet jeżeli w wyniku ich dokonania powstaje obowiązek uiszczenia należności na rzecz Skarbu Państwa (podatku akcyzowego, cła) – zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 sierpnia 2012 r., II AKA 111/12, publ. LEX Nr 1237245. Stosownie bowiem do treści art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przepisów tej ustawy nie stosuje się do czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy. Wyłączenie czynności zabronionych spod opodatkowania jest spowodowane przekonaniem, że państwo nie może - właśnie poprzez opodatkowanie - czerpać korzyści z czynności, których samo zabroniło (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 16 października 2009 r., I SA/Kr (...), Lex nr 541960).

Skoro oskarżonemu przypisano przemyt towarów akcyzowanych, to w oczywisty sposób nie można uznać go za podatnika prowadzącego legalną działalność gospodarczą. Takie działanie jest zachowaniem zabronionym przez prawo.

Stwierdzenie powyższego stanowi podstawę zmiany zaskarżonego wyroku dokonanej w postępowaniu odwoławczym. Obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oznacza, że w jego opisie należy zawrzeć te elementy, które należą do istoty czynu, a więc dotyczą podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca

i sposobu jego popełnienia oraz skutków. Za zbędne uznać należy wprowadzanie do opisu czynu okoliczności, tego rodzaju elementów, które dla oddania całej zawartości kryminalnej czynu są obojętne.

Wylimitowanie z opisu czynu uszczuplenia podatku VAT, które prokurator przyjął na kwotę 2317 złotych czyni zasadnym pominięcie kwalifikacji prawnej art. 54 § 3 k.k.s. Za konwalidacją zaistniałego uchybienia przemawiały względy, o jakich mowa w art. 440 k.p.k.

Co się zaś tyczy podniesionego w apelacji zarzutu niewspółmierności kary (tu: surowości), to odnośnie wysokości zasądzonej kary grzywny, nawet pomimo dokonanych zmian w treści wyroku, nie może być ona uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., a tylko wówczas możliwa byłaby korekta wyroku na korzyść oskarżonego. Przepis stanowiący podstawę wymiaru kary pozostał ten sam, a Sąd orzekł karę adekwatną do winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Kara grzywny stu stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę siedemdziesięciu złotych, jakkolwiek dolegliwa, to nie razi swoją surowością. Jest ona adekwatna do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu zabronionego będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd I instancji w sposób wolny od błędu ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość kary, a w szczególności ilość przemycanych papierosów i wysokość kwot narażonych na uszczuplenie należności publicznoskarbowych, a także cele ogólnoprewencyjne oraz dotychczasową karalność oskarżonego, która w żaden sposób nie wpłynęła na jego zachowanie i nie skłoniła do poszanowania norm prawnych. Dostrzegł również przy wymiarze kary istnienie okoliczności łagodzącej, jaką jest w odniesieniu do osoby oskarżonego przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na uwadze miał również aktualną sytuację finansową oskarżonego, a mianowicie to, że oskarżony osiąga stałe dochody. Tego rodzaju okoliczność, w ocenie Sadu odwoławczego, umożliwia mu poniesienie finansowych konsekwencji czynu, którego sprawstwo zostało mu przypisane.

Określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd Rejonowy nie przekroczył dyspozycji przepisu art. 23 § 3 kks. Miał bowiem w polu widzenia okoliczności rodzinne i finansowe oskarżonego. Należy przy tym wskazać, iż punktem wyjścia dla określenia stawki dziennej grzywny była wysokość minimalnego wynagrodzenia, która w czasie popełnienia czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania wynosiła 1680 złotych, a stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Skoro zaś Sąd Rejonowy wysokość jednej stawki dziennej określił na kwotę 70 złotych, a jest to kwota zbliżona do ustawowego minimum, wynoszącego 56 złotych, to nie sposób znaleźć podstaw do ingerencji w tę część rozstrzygnięcia zmniejszając wymiar orzeczonej kary grzywny poprzez obniżenie wysokości stawki dziennej, co miałyby przełożenie na ogólny wymiar dolegliwości.

Niczego w tym zakresie nie może zmienić argumentacja zawarta we wniesionym środku odwoławczym, wskazująca na brak możliwości podjęcia dodatkowego zatrudnienia.

Tak określona dolegliwość, mieszcząca się w granicach uznania sędziowskiego i granicach przewidzianych przez ustawę, nie przekracza stopnia winy oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, spełnia cele zarówno represyjne jak i prewencyjne, jakie powinna za sobą nieść. Ukształtowana ten sposób kara, postrzegana przez pryzmat całości dolegliwości wynikających ze skazania, jest pozbawiona cech rażącej surowości. Ingerencja ze strony Sądu odwoławczego w tę część orzeczenia byłaby wyrazem nadmiernej pobłażliwości dla sprawców tego rodzaju przestępstw, jak to, które jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając na względzie zaprezentowaną motywację, nie ostrzegając uchybień z art. 439 oraz 440 k.p.k., które uzasadniałyby potrzebę innych zmian, Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję zostało wydane na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Magdalena Kurczewska-Śmiech Katarzyna Żmigrodzka Sławomir Kaczor